

ת"פ 33509/05/13 - מדינת ישראל נגד גמיל עומר, מוחמד עיאש

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 33509-05-13 מדינת ישראל נ' עומר(עציר) ואח'
בפני כב' הסגנית נשיאה עינת רון

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד יסמין נוי
נגד
1. גמיל עומר (עציר)
2. מוחמד עיאש (עציר)
המאשימה
הנאשמים

הכרעת דין

נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם שני פרטי אישום. פרט האישום הראשון מייחס להם

עבירות של קבלת רכב גנוב, התפרצות לדירה, החזקת מכשירי פריצה ושהיה שלא כדין בישראל ביום
12/5/13.

פרט האישום השני בכתב האישום מייחס לנאשמים עבירות של התפרצות למקום מגורים, התנגדות למעצר,
החזקת מכשירי פריצה והפרעה לשוטר. בנוסף יוחסו לנאשם 1 גם עבירות של הסעת תושב זר, חבלה במזיד
ברכב, נהיגה בפזיזות, נהיגה ללא רישיון תקף ושימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף.

כתב האישום ייחס לנאשמים כי ביצעו את העבירות המפורטות לעיל יחד עם אדם נוסף, שריף טהא ועדותו של
זה נמסרה תחילה בפתח הדיונים בהליך זה.

שריף מסר כי אינו מכיר את הנאשמים, אולם זו אינה הפעם הראשונה בה הוא רואה אותם כיוון שהיו איתו
יחדיו ברכב.

הוא סיפר כי היה נהג ברכב, והוא זה אשר התפרץ הן לדירה הראשונה והן לדירה השניה והנהג הוא אשר סייע
לו בכך. שמו של הנהג - כך מסר, סמדות. עוד ציין כי מאן דהוא התקשר לנהג והלה נסע להביא את שני
הנאשמים.

לשאלת התובע האם לאחר שהגיע עם הנהג לראש העין קיבל הנהג את שיחת הטלפון והם חזרו איפוא,

ירושלים, ואז חזרו ונתפסו על ידי השוטרים בראש העין, השיב: "הלך להביא אותם וחזר והוריד אותי באבו גוש, הם רוצים לעבוד אני לא יודע איפה הם רוצים לעבוד, חזר לאותו מקום אני לא יודע למה".

לעד שריף הוצגה תמונת הרכב אשר נעצר על ידי המשטרה והוא אישר כי זה הרכב בו נסעו וכי אף הוא נעצר בו על ידי המשטרה ביושב במושב האחורי.

הנאשם חזר על כך כי תחילה הגיע לראש העין עם הנהג ושניהם לבדם ואך הם. משעומת עם גרסתו במשטרה לפיה אף שני הנאשמים היו עימם, ציין כי מסר את דבריו במשטרה כיוון שהיה מפוחד ולא מרוכז לאחר שהיכו אותו ועשו שימוש כלפיו בגז ואף ירו לכיוונם: " הייתי מפוחד לכן אמרתי את הדבר הזה".

משהטיח בו התובע כי הנה לא פחד כלל ועיקר להודות בשתי פריצות לדירות השיב העד כי בחקירתו לא היה מרוכז ולא ידע מה הינו אומר.

העד ציין כי אמנם בהודעתו שבמשטרה מסר כי הנהג אסף אותו בשעה 9.00 אך אין הוא יודע אם כך היה באמת וכי הנהג אסף אותו בשעה מוקדמת בבוקר, כאמור מדובר ברכב שנתפס על ידי המשטרה ונהג בו אדם בשם סמדוח.

משהטיח בו התובע כי במשטרה לא ידע למסור את שמו של הנהג ומה ארע כי לפתע נזכר בו, השיב: "לא רציתי להגיד את השם שלו. ביום שעשיתי את הדברים הם לא היו".

משהובהר לעד כי התביעה מבקשת להכריז עליו כעד עויין בשל השוני שבגרסאותיו, השיב כי שני הנאשמים היו איתו ברכב, אבל את המעשים עשה לבדו.

העד חזר על עמדתו כי הנהג חזר להביא את שני הנאשמים וכי הוא המתין להם באבו גוש, שם הוריד אותו הנהג כאשר ה"דברים" היו איתו.

משהטיח בו התובע כי הדירה נפרצה בשעה 11.00 ואילו הם נתפסו בשעה 11.30 ועל כן גרסתו זו אינה הגיונית, השיב כי אינו יודע באלו שעות מדובר.

על מנת להסיר ספק באשר לגרסתו הבהיר העד כי היה בראש העין בבוקר ללא הנאשמים, גנב משתי הדירות כפי שאישר, נסע לאבו גוש ומשם אסף אותו הנהג יחד עם שני הנאשמים אשר נסע להביא. הם חזרו לראש העין ושם נתפסו.

העד אישר כי התפרץ לשתי הדירות באמצעות מברג שהיה ברשותו ונטל משם את פרטי הרכוש. משהוטח בו כי הנה, למשל הטלויזיה שנגנבה היא גדולה והוא לא יכול היה לשאתה לבדו השיב כי הנהג סייע לו בכך. הוא הבהיר כי את פרטי הרכוש שגנב הניח ברכב מאחור.

עוד הטיח התובע בעד כי הנה בהודעתו שבמשטרה משנשאל מה קרה אותה עת עם השניים האחרים מסר כי כאשר הוא נכנס מבעד לדלת האחורית של הגינה, , אותה פתח באמצעות מברג, ונכנס לבדו פנימה, הם תצפתו ברחוב. הוא לא ציין כי מדובר בנהג אלא "הם".

לשאלת התובע מדוע לא ישב הוא מקדימה באם היו ברכב רק הוא והנהג, השיב: "אני יושב מאחורה".

בבית המשפט סיפר העד כי אחד מהנאשמים עליו הצביע, ישב לידו בחלק האחורי של הרכב. מששאל אותו התובע מדוע במשטרה מסר כי ישב מאחור לבד, השיב כי היה מבולבל ומשהקשה התובע ושאל האם היה כה מבולבל עד כי לא ידע לומר האם היה לבדו שמא לאו, השיב: "פחדתי מהם קצת" ואולם מיד בשאלות הבאות סייג עצמו וציין כי אינו חושש מהנאשמים.

המשיך התובע והקשה על העד וציין כי בהודעתו במשטרה סיפר הנאשם כי "הסתובבנו" אותו יום וחיפשנו איזה בית לפרוץ, וכי דיבר בלשון רבים. העד אישר כי כך אמר, אך עמד על גרסתו כי אך הוא פרץ לבתים וכי הנאשמים לא היו במקום וכי הנהג נסע להביאם מאחור יותר. הקשה עליו התובע מדוע היה על הנהג להשאירו באבו גוש ואולם העד לא נתן לכך מענה.

המשיך התובע והטיח בעד כי הנה במשטרה סרב למסור את שם הנהג ועתה מסר שם ולעומת זאת במשטרה סיפר כי פרץ לבתים עם שניים אחרים אשר סייעו לו ועתה הוא חוזר בו מכך. העד אישר כי אכן מסר במשטרה כי הוא פרץ את הדלתות באמצעות מברג וכי שניים אחרים אבטחו אותו מבחוץ. העד אישר כי הניח את החפצים הגנובים על הספסל האחורי של הרכב וכי הם היו מונחים בתוך שני תיקים אשר לא זכור לו אם היו פתוחים אם סגורים, אם כי הוא סבור שהיו סגורים. משהוזכר לו כי במשטרה מסר כי מדובר בתיקים סגורים, אישר כי אכן מדובר בתיקים סגורים.

עוד הטיח התובע בעד כי הנה גם בהודעתו השניה מסר בלשון רבים: "באנו, גנבנו" וכיו"ב, ושאל האם גם אז היה מבולבל והעד השיב כי היה מפוחד במקצת.

עם זאת אישר העד כי בהודעה זו מסר כי הכיר את השניים האחרים ארבעה ימים קודם ליום האירוע. בבית המשפט חזר על גרסתו כי הכיר אותם לראשונה ביום האירוע עצמו.

עוד סיפר העד כי משנעצרו על ידי השוטרים, היו במקום שלושתם בלבד, הוא ושני הנאשמים וכי הנהג הלך למקום כלשהו ואינו יודע לאן.

משהטיח בו התובע כי אין המדובר ברכב שעצר ונהגו עזב אותו וכך הן נתפסו, אלא ברכב שנמלט מן השוטרים, עד כי היה ורך לירות לעברו השיב העד כי מדובר היה ברכב עומד.

עוד הטיח התובע בעד כי הנה בהודעתו שבמשטרה ציין העד כי מדובר היה בגניבת טלויזיות גדולות אשר העד נזקק לסיוע בסחיבתן וכי הבחור שישב ליד הנהג סייע לו בכך ומשנשאל לשמו השיב "עיאש". העד ציין כי לא הוא אשר מסר את השם עיאש, אלא החוקר אמר שם זה והוא השיב כך בעקבותיו .

אם כך, הקשה התובע הכיצד לא מסר לו החוקר גם את השם של הבחור השלישי ועל כך השיב העד כי אינו יודע.

העד מסר בבית המשפט כי לא רצה לעשות עימות עם הנאשמים כיון שלא רצה לראות אותם עוד אולם אישר כי במשטרה מסר כי הוא מפחד וחושש לאשתו ולילדיו.

לסיום חקירתו הנגדית על ידי התביעה הוצגה לו גרסת התביעה על פי הודעותיו במשטרה:

ארבעה ימים טרם האירוע נפגש עם שני הנאשמים ברמאללה והם תכננו לפרוץ לבתים. העד הכחיש כי היו ברמאללה וציין כי אמר במשטרה כי הוא מרמאללה. בהמשך הוטח בו כי הוא הגיע לראש העין כאשר נאשם 1 נהג ברכב ונאשם 2 ישב לצידו והעד ישב מאחור, העד נכנס אל הבית והם נשאר לשמור ולאחר מכן עזרו לו להכניס את פריטי הרכוש לרכב ועל כך השיב העד: "כן זה נכון". המשיכה התביעה בהעלאת הגירסה כי הוא נכנס לבית והוציא רכוש ושני הנאשמים עזרו לו אלא שלא היה להם די בכך ועל כן נערכה פריצה נוספת, גם שם הוא נכנס והשניים המתינו בחוץ כדי להשיג, אבל שכנים הזעיקו את המשטרה וזמן קצר לאחר מכן הגיעה המשטרה.

משנתבקשה תגובתו לכך, מסר: "אין לי מה להגיד".

עם זאת משנשאל מדוע ניסו לברוח כאשר הגיעו השוטרים עמד על הגירסה כי הרכב עמד ולא ניסה להמלט .

העד אישר בחקירתו הנגדית כי החתימה על ההודעה במשטרה היא חתימתו.

עוד מסר כי לא היה כל מאבק עם השוטרים ומדובר ברכב שעמד והשוטרים החלו לירות לעברו וכי מאן דהוא נפצע כתוצאה מכך. הוא אמנם לא ראה דם, אבל היה סימן על רגלו של נאשם 1 . משנשאל העד על ידי ב"כ הנאשמים כיצד הוא מסביר כי נאשם 1 נתפס על ההגה של הרכב, השיב כי אין לו הסבר וציין כי הוא אינו הנהג של הרכב.

הוגשו שתי ההודעות אשר מסר שריף טאהא במשטרת ישראל.

בראשונה שבהן מיום 12/5/13 (2/ת) מסר כי אינו יכול לומר מי נהג ברכב ואין לו כל סיבה באשר לכך והגיעו לעיר זו שהוא נמצא בה לראשונה "וקרה מה שקרה... באנו גנבנו שני בתים אני לא מכיר את השם של האזור... " אך אישר כי מדובר במקום הקרוב למקום מעצרם. העד תאר כי הוא פתח את הדלת האחורית עם

המברג שנתפס על ידי השוטרים ברשותו ונכנס פנימה לבדו "הם היו מחכים מתצפתים בחוץ ברחוב". בצאתו, כך ציין הניח את פריטי הרכוש שגנב ובהם מכשירי טלויזיה וזהב ברכב המזדה עימו הגיעו ואזי הגיעה המשטרה.

משנשאל מי נהג ברכב, השיב: "תעזוב אותי מהשאלה הזו". הוא עצמו כך ציין ישב במושב האחורי, לבדו. ליד הנהג, ישב חברו הלובש חולצה לבנה. וזו הפעם הראשונה בה הוא פוגש אותו.

לשאלת החוקר כמה אנשים הייתם בהתפרצות השיב העד שלושה בסה"כ, "אני ועוד שניים". אם כך הקשה עליו החוקר, מי הוא הנהג? ועל כך השיב העד: "אני לא יודע בדיוק אבל זה מה שקרה". עם זאת אישר העד כי שני האחרים היו בחוץ יחד עימו כאשר נכנס לבתים ועזרו לו להעמיס את הרכוש לרכב. עוד הוסיף העד כי יום קודם לכן ישבו ברמאללה ותכננו להגיע למקום כלשהו ובחור מירושלים הביא להם אותו יום את הרכב ונהג בו עד "כאן", השאיר את הרכב ונסע. לשאלת החוקר מי החליף אותו בנהיגה, השיב העד: "עד כאן אני לא יכול לדבר על מי שנהג ברכב". העד אישר כי השלושה שנתפסו על ידי המשטרה בילו את כל היום יחדיו. העד אישר כי המברג שנתפס ברשותו הוא המברג ששימש לפריצה.

לשאלת החוקר השיב העד כי מי שהביא הם את הרכב נטל מהם אלף ₪ בעבור כך והם התחלקו בתשלום: "כל אחד נתן כסף ונתנו לו בסה"כ 1000 ₪. אני נתתי 300 עימש נתן 300 והשלישי אני מכיר אותו רק מחמוד נתן 300 ועוד מאה חילקנו שלושתנו".

לשאלת החוקר מה ארע מהרגע שניידות המשטרה חסמו אותם, השיב כי נהג הרכב ניסה לפרוץ את החסימה ולהימלט אך ללא הצלחה. הוא אינו זכור ששוטרים קראו הם לעצור ואף הכחיש כי התנגד למעצרו.

העד עמד על טענתו כי הוא לבדו נכנס לבתים ונטל מהם את הרכוש ומשהטיח בו החוקר כי מדובר בטלויזיות גדולות והיה צורך בסיוע, ציין כי זה שישב ליד הנהג סייע לו בכך וכי שמו עימש אבו עימש. לשאלה מיהו הבחור השלישי, השיב: "אני לא יכול לספר יותר מזה". לשאלה מדוע הוא חושש לעשות כן, השיב: "אף אחד לא מפקד של השני, מה שסיפרתי זה מספיק".

עוד סיפר כי הוא ואבו עימש הביאו את הדברים לרכב בעוד שהשלישי המתין להם ברכב.

העד הדגיש כי הבחור מירושלים אשר הביא את הרכב לא נכח בזמן הפריצות וכי הוא עזב אותם אי שם בדרך והם המשיכו בדרכם.

בהודעתו השניה מיום 16/5/13 (ת/3) כי נהג הרכב אסף אותו באבו גוש ומשאמר בהודעתו הראשונה כי נאסף במחסום לידי ירושלים, הרי שאבו גוש קורבה לירושלים. הוא ציין: "מה שמסרתי בחקירתי הראשונה זה מה שהיה". לגבי השניים שהיו עימו ברכב, ציין כי אינו מכיר אותם והכיר אותם לראשונה ארבעה ימים לפני המקרה.

הנאשם אישר כי משנעצרו על ידי המשטרה היה נהג ברכב, לשאלת החוקר האם זה אותו בחור שעצור עימו כעת, השיב: "תשחרר אותי מהשאלה הזו". הוא ציין כי את פריטי הרכוש שגנב מהדירות הניח בארגז הרכב ועל הספסל האחורי והוא ישב על הספסל האחורי והשניים האחרים ישבו מקדימה. התיקים בהם הוחזק הרכוש היו סגורים ואיש לא פתח אותם לפני שהגיעה המשטרה.

בשולי הודעתו שאל החוקר את העד כי אם הנהג לא נגע בתיקים הכיצד מצוייה טביעת אצבע שלו על רכוש שהיה בתיקים ועל כך השיב העד כי אינו יודע. לשאלה מדוע הוא חושש מהשניים שנעצרו יחד עימו, השיב: "אני מפחד על אשתי והילדים שייפגעו בהם. אני אמרתי לך מה שהיה."

לעיל הובאה ובהרחבה גרסתו של העד שריף טאה וכך נעשה מאחר שהוא המעורב השלישי על פי הנטען בפרשה זו והיה ביכולתו לשפוך אור רב על התרחשותה.

עינינו הרואות כי גרסתו של העד בבית המשפט שונה באופן מהותי מאוד מגרסתו שבהודעותיו במשטרה, למעט נושא אחד. לכתחילה חשש העד למסור את שמו של הנהג ברכב ועשה ככל שביכולתו על מנת להתחמק מתשובה לשאלות בנושא הנהג - וטעמיו עימו.

גרסתו של העד ברורה, ולמעשה, על אף התחמקותיו והתפתלויותיו המרובות בתשובותיו בבית המשפט, היא עלתה מבין השיטים אף במהלך עדותו בבית המשפט. העד הגיע עם שניים נוספים לראש העין במטרה לפרוץ לבתים וכך עשו בשתי דירות שונות. לטענת העד הוא נכנס לבדו אל שתי דירות אלה ופרץ אותן באמצעות המברג שאף נתפס מאוחר יותר על גופו על ידי השוטרים. השניים האחרים היו מחוץ לרכב ותצפתו ואבטחו את השטח ואף סייעו לו בהכנסת פריטי הרכוש הגנוב אל הרכב עימו הגיעו למקום.

כפי שצינתי לעיל, העד אמנם עשה כל מאמץ להרחיק שניים אלה מן הפרשה, ועשה כן בגרסה מבולבלת ומתפתלת אולם סוף דבר היה עליו לאשר את חלקם בפרשה, כפי שמסר את הדברים בהודעה במשטרת ישראל. יתר על כן, הגם שמעניינו של הנהג התחמק העד כל העת, הרי שבאשר לנאשם השני הוא מסר את שמו במפורש בהודעתו שבמשטרה ואף ביותר מאשר בהזדמנות אחת.

הגם שהוא טען כי השוטר הוא זה ש"שתל" בפיו שם זה, הרי לא למותר לציין כי החוקר כלל לא נחקר בנושא זה והמשמעות הראייתית לכך ברורה.

העד עשה מאמץ כה ניכר להרחיק את הנאשם 1 מהיותו הנהג באירוע עד כי מסר כי הוא ישב במושב האחורי ברכב - כך מסר בעדותו בבית המשפט וזאת באופן הסותר את הודעתו שבמשטרה, בה מסר כי ישב לבדו במושב האחורי. ואולם מעבר לכך, הרי הנאשם 1 עצמו בעדותו בבית המשפט סיפר כי הוא עבר לשבת במושב בקדמי וזה היה מקומו כאשר הגיעו השוטרים למקום.

לאחר שבאופן מוזר ותמוה ביותר במהלך שתי הודעותיו במשטרה עשה העד מאמצים ניכרים ביותר ואף פנה בתחינות אל החוקר לבל יהיה עליו למסור את שמו של נהג הרכב, והנה לפתע פתאום בבית המשפט התנדב למסור שם אשר לא עלה קודם לכן - ממדוח. ואולם עיון מדוקדק בדבריו מעלה כי גם בבית המשפט אין הנאשם מייחס לאותו ממדוח נוכחות במקום עד אשר הגיעו השוטרים אלא הוא מציין כי הנהג עזב אותם באמצע הדרך ולמקום הפריצות הגיעו השלושה לבדם ואם כך - הדרא קושיא לדוכתיה - מי היה הנהג ברכב, כאשר הבחינו בו השוטרים עושה את דרכו מרחוב יסעור לרחוב עפרוני?

אך מול הגרסה הנפתלת של העד בבית המשפט הרי שגרסתו בהודעות שמסר היא ברורה, סדורה וקוהרנטית ומצאתי להעדיף אותה על פני עדותו שבבית המשפט.

חיזוק להודעותיו יש למכביר במברג שנתפס על גופו, ואשר נמצא בחוות דעת כמתאים לשמש כלי פריצה (ת/22), ברכוש שתאר כרכוש הנגנב ואשר נתפס ברכב וזוהה לאחר מכן על ידי המתלוננים כרכוש שלהם, ובעדויות השוטרים באשר לנסיבות המצאו במקום ונסיבות מעצרו.

באשר לנסיבות מעצרו של השלושה על ידי משטרת ישראל, העידו שוטרים רבים.

אקדים ואומר כי ב"כ הנאשמים ניסה ועשה ככל יכולתו על מנת למצוא סתירות בין עדויותיהם של שוטרים אלה, אך לא נמצאו בין העדויות סתירות כאלה היורדות לשורשו של ענין ואשר יש בהן כדי לפגום במהימנותם של העדים.

ברי כי עדי ראיה לאותו אירוע לא ימסרו אותו תיאור במפורט והדבר תלוי בגילם, במקצועם, בהשכלתם, בתרבותם, בנקודת מבטם לאירוע זה, במקום עמידתם, בחשיבות בהם מייחסים לנושא זה או אחר וכיו"ב משתנים נוספים.

יש לבחון ולראות כי גרעין העדות תואם וזהה אצל כולם.

השוטרים פקד יריב בריבנג, רס"ר רועי אחרק, רס"ר עידן מנצור, אביב שוחט, סמ"ר דקל אברהם, רס"ל אפי דלאל, רז קלינג ומפקח אלעד קליין העידו כולם בבית המשפט, איש איש על פי חלקו באירוע. כולם הגיעו למקם לאחר קבלת מידע ולמעשה כ"מארב". הם הבחינו ברכבם של הנאשמים וזיהו אותו כרכב חשוד, עוד כאשר היה ברחוב יסעור, וכאשר יצא לכיוון רחוב עפרוני, שם חלק מכלי הרכב המשטרתיים חסמו את דרכו ועל פי כלל העדויות עשה נהג הרכב כל מאמץ על מנת להשתחרר מחסימה זו ואף התנגד בשל כך בניידת של המשטרה, שלא היתה מסומנת ככזו. השוטרים הנזכרים לעל, הגיעו לאותו "מארב" משלוש נקודות סמוכות באזור הרחובות יסעור ועפרוני ועל כן כל אחד מהם אף העיד מנקות מבטו ואולם כולם העידו על מהלך עניינים זה כפי שהוא מתואר. לאחר אירוע זה של פגיעה בניידת, הגיעו שוטרים אל הרכב, תוך שהם צועקים "עצור משטרה", ופתחו את הדלת של הנוסע הקדמי על מנת להוציא את מפתחות הרכב, ביניהם היה גם השוטר דקל אברהם. לא עלה בידו של השוטר לשלוף את המפתחות מהמתנע והנוסע שליד הנהג, אחז בשוטר

בעוד נהג הרכב, המשיך בנסיעה ותוך כדי נסיעה לאחור ולפנים, על מנת להשתחרר מחסימת הניידות את דרכו, הוא המשיך ופגע בניידת המשטרה. באותה עת ובמהלך פעולות אלה פגע נהג הרכב גם ברכב אזרחי מסוג "פורד" אשר חנה במקום וגרם אף לו לנזק, כפי שגרם נזק לניידת המשטרה.

השוטר רז קלינג נעמד מול הרכב החשוד, אלא שנהג הרכב המשיך בנסיעה גם לכיוונו ואילץ את רז לסטות הצידה. בשלב זה, כך סיפרו השוטרים, ומאחר שברכב נמצא אותה עת חברם השוטר אברהם דקל והם חששו לחייו, שמא יחטף על ידי הנוסעים ברכב, או יפגע על ידיהם, החלו חלק מן השוטרים לירות לעבר גלגלי הרכב, כאשר כל אחד מאלה אשר פתחו בירי, פתח בירי מאותה נקודה בה עמד וכאמור לעיל השוטרים הגיעו משלוש עמדות שונות. כל השוטרים הדגישו כיחשו סכנה בשל התנהגותם של הנוסעים ברכב, הן בשל חברם דקל והן בשל ההתנהגות כלפיהם בעומדם בסמוך לניידות.

סוף דבר נעצר הרכב והשוטרים הגיעו אליו על מנת להוציא את נוסעיו ממנו.

לענין הנהג מסרו חלק מן השוטרים כי זה היה נאשם 1 - ג'מיל. ראה עדויות יריב ברבינג ואפי דלאל

מפקח אלעד קליין אף הצביע על הנאשם 1 כעל הנהג ברכב וכמוהו עשה דקל אברהם.

דקל אברהם השיב בהגינותו לשאלת ב"כ הנאשמים כי כאשר ראה לראשונה את הרכב החשוד ברחוב יסעור הוא לא ראה מי הוא הנהג ברכב ומשנשאל לאחר מכן האם יש סיכוי שהיתה החלפת נהגים עד האירוע שתאר, השיב: "לא ראיתי". יש להדגיש את תאורו של דקל אברהם, כמו גם את תאורם של כל השוטרים האחרים לענין זה. אין המדובר באירוע שהתחלק לתתי אירועים, אלא מאז שעזב הרכב את מקומו ברחוב יסעור והם החלו לעקוב אחרי, לא היתה הפוגה באירוע, בה הם איבדו קשר עין עם הרכב, או עם מי מנוסעיו ואזי התחדש האירוע כפי שהם תארו אותו, לענין חסימת הרכב וכל שארע לאחר מכן. הם תארו אירוע קצר וסוער, כאשר מיד לאחר כניסת הרכב לרחוב העפרוני והגעתי למפרץ החניה הוא נחסם על ידי ניידות המשטרה ושם החל האירוע כמתואר לעיל ומכאן שלא היתה כל החלפת נהג או נוסע, או שינוי במארג הנוסעים, כפי שטענו לאחר מכן וכפי שיפורט להלן הנאשמים.

איש מהשוטרים לרבות אלה אשר היתה להם יד בכבילתו של הנהג - ג'מיל לא אישר, לשאלות ב"כ הנאשמים כי ג'מיל היה פצוע או כי ניכרו עליו סימני דם.

לטענת ב"כ הנאשמים עושים כן השוטרים בכוונה ובמזיד ועל מנת להעלים את דבר פציעתו של הנאשם 1 ואף טרחו להעלים תיעוד רפואי באשר לכך, הגם שלא הציג כל תשתית ראייתית לטענתו זו - וזאת לדבריו בסיכומיו -על מנת להימנע מחקירת מח"ש.

אין צריך לומר כי אין די בהכחשת פציעה על ידי השוטרים כדי למנוע חקירת מח"ש כי הרי ברי, שהנאשם עצמו יכול להביא לפתיחתה בעצם הגשת תלונה לגוף חוקר זה.

ובאשר לפציעתו של הנאשם, הרי שסוף דבר אין חולק כי קליע לא חדר לגופו ואף הוא יאנו טוען כך וכל

שהציג לחוקר במהלך חקירתו היה שפשוף ברגל שמאל ומכאן שאכן מי מהשוטרים לא ראה סימני דם.

ב"כ הנאשמים ביקש ללמוד כי עדויות השוטרים היו מודרכות (?) וכי נמצאו בהן סתירות מהותיות.

לענין השאלה האם הרכב עמד או נסע. והשווה את עדותו של יריב ברבינג אשר מסר כי הרכב הגיע מרחוב יסעור למפרץ החניה שברחוב עפרוני בעוד שאר השוטרים מסרו כי הרכב לא עצר.

שוב אזכיר כי השוטרים הגיעו משלושה מקומות שונים וכל אחד מהם העיד על פי זמן הגעתו ועל פי נקודת מבטו שלו וזוויות הראיה שלו. ולענין זה אפנה כי גם עידן מנצור סיפר כי הרכב עצר בצד ימין, בוצעה חסימה ואז הוא החל לנגוח בניידת כפי שסיפר ברביניג ואז השתתפו שוטרים נוספים אשר סיפרו את תיאורם כפי שהם חוו את האירוע.

הנה כי כן, אין בכך כל סתירה ובוודאי לא כזו היורדת לשורשו של ענין.

עוד טוען ב"כ הנאשם כי השוטרים כולם ציינו כי ירו לכיוון הגלגלים והנה נמצאו סימני יריות גם בדלת הנהג ומכאן שהם משקרים. מעבר לאפשרות שירי אינו מדוייק ויכול היה לפגוע גם במקומות אחרים, הרי שמצוייה עדותו של מפקח אלעד קליין המציין במפורש כי לאחר שירה לגלי הרכב ואף גרם לנקר באחד מהם הרכב לא נעצר ועל כן: "בשלב זה אני מבחין שהוא מסובב את חזית הרכב לעבר רז הבלש הסגן שלי. אני מבין שבסיטואציה הזאת יש לי רק דרך אחת לנטרל את הרכב ואני שולף את האקדח תוך כדי צעקות עצור משטרה, מכוון לגלגל שמאלי קדמי מבחין שהגלגל מתפנצ'ר והרכב עדין לא נעצר והנהג עדין ממשיך, אני זוכר את המבט של ההתאבדות של הנהג, הוא המשיך ללחוץ על דוושת הגז, ניגשתי לדלת הנהג והבנתי שאין דרך אחרת לעצרו ניסיתי לבצע באלכסון, מתחתי את עצמי על קצות האצבעות וכיוונתי את האקדח מלמעלה כלפי מטה, מתוך כוונה לבצע ירי על רגלי הנהג, ביצעתי ירי של מספר כדורים, תוך צעקות"עצור משטרה" ואז הרכב נעצר..".

הנה כי כן, גם בסוגיה זו הובהרו הדברים היטב.

חיזוק משמעותי לעדויות השוטרים היתה עדותה של העדה מוריה חיימי. זוהי בחורה צעירה שהלכה אותו יום ברחובה של עיר ונקלעה שלא בטובתה לאירוע זה. עדותה היא עדות אובייקטיבית שכן אין לה כל ענין באירוע ו/או בתוצאותיו. חרף זאת, סבור ב"כ הנאשמים בסיכומי כמו גם בחקירתה הנגדית כי עדותה היתה מודרכת על ידי אחרים וכי נאמר לה מה עליה לומר. - גם לענין זה - הועלתה הטענה ללא כל ביסוס ראייתי ולו ראשוני או מינימלי.

העדה ציינה את חסימת הרכב החשוד על ידי ניידות המשטרה, וכן סיפרה על התנגדות הרכב החשוד וניסיונותיו לצאת ממצב חסימה זה, כפי שתארו השוטרים. היא עמדה על עדותה והכחישה בפני ב"כ הנאשמים את הטענה כי הרכב עמד במקומו והיה בחניה כל העת.

אני ערה לכך כי בניגוד לכלל השוטרים אשר ציינו כי הזדהו מעבר לצעקה כי ם שוטרם אף בכובעי הבילוש, אותם אף הציגו בבית המשפט כי עדה זו ציינה כי היו ללא כובעים, אולם בעניינה יש לזכור במיוחד כי זהו אירוע קצר וסוער מאוד והיא אף נמלטה כל עוד נפשה בה מן המקום משהחלה לשמוע קול ירי. על כן לא מצאתי כי יש בכך כדי לפגום במהימנותה של העדה או במהימנות השוטרים.

הוגשו הודעות הנאשמים במשטרה.

בהודעתו הראשונה מיום 12/5/13 (ת/4) מסר נאשם 1 כי הגיע יחד עם נהג הרכב ואחרים על מנת לעבוד בישראל ונהג הרכב יצא ועמאר לו לשבת במקום שלו ושוטרים שהגיעו למקום פגעו בהם ברכבם. לדבריו לא ידוע לו היכן נעצר ולהיכן עזב הנהג והא עצמו לא נהג ברכב וקודם לכן ישב מאחורה ועבר לשבת מקדימה כיוון שרצה לשוחח עם הבחור שישב מקדימה. משהקשה החוקר ושאל אותו מדוע לא יכול היה לעשות כן מאחורה השיב: "נכון מה שאתה אומר אבל לא ידעתי שיש משהו בתוך הרכב". משנשאל מהם הדברים שברכב, השיב כי לא ידע כי יש כאלה. המשיך החוקר והקשה הכיכד לא ידע, באם ישב מאחור ועל כך השיב הנאשם: "דבר שלא שלי שייך לי אני לא אגע בו". וכי הרכוש שהיה ברכב היה בו כבר כאשר אסף אותם הנהג. משנשאל האם יתכן וטביעות אצבע שלו ימצאו על הרכוש הגנוב, השיב הנאשם: "אין דבר כזה".

הנאשם ציין כי לא ידע שמדובר בשוטרים והוסיף: "כשנכנסו לרכב אמרו שלנו שהם שוטרים ותקפו אותנו וקיבלתי מכה ברגל" החוקר אף הוסיף הערה כי הנאשם הראה לו שפשוף ברגל שמאל.

בהודעתו השניה מיום 16/5/13 (ת/5) מסר הנאשם 1 כי הוא פועל שהגיע לחפש עבודה ולא ידע כי מדובר ברכב גנוב ואף לא ידע כי החפצים ברכב גנובים.

לשאלה מדוע מנע מהשוטר שנכנס לרכב לקחת את מפתחות הרכב, השיב כי אין שום הוכחה שהוא שוטר והם פחדו וכי אותם אנשים אף נתנו לו מכה בראש ואינו יודע מה קרה אחר כך, אבל נאמר לו שהרכב התנגש עם כלי רכב אחרים ומישהו אף שם את הרגל שלו על הכתף שלו, אבל אינו יודע מיהו.

לשאלה מדוע ניסה להניע את הרכב מספר פעמים לאחר שהשוטר כיבה אותו, השיב: "אני איבדתי שליטה חשבתי שרוצים לחטוף אותנו". הוא הכחיש כי ניסה לדרוס שוטר שעמד מולו.

לשאלה היכן היו החפצים ברכב, השיב כי היו על המושב האחורי ולשאלה האם נגע בהם השיב כי הדבר יתכן. לשאלה האם פתח את התיקים, מסר כי אלו היו פתוחים ונפלו מהם דברים ואינו יודע מה היה בתוכם, הוא רק הזיזם לצד.

משנשאל הכיכד הוא מסביר טביעות אצבע שלו על קופת צדקה ועל נייר שהיו בתיקים, השיב שלא פתח את התיק ויתכן והיו דברים על הכיסא.

נאשם 2 מסר בהודעתו הראשונה שנגבתה ביום 12/5/13 (ת/6) כי הרכב אינו שלו ולא קשרו אליו וכי הגיעו למקום שוטרים אשר ירו לעברם וכי הוא לא עשה דבר. הוא ציין כי הוא ישב ליד הנהג ולשאלה מי ישב ליד הנהג, השיב: "שאל את האנשים שעצרו אותנו מי נהג למה אתה שואל אותי". הוא הוסיף כי שילם ₪ 200 על מנת להגיע לכפר קאסם ואינו יודע היכן הוא נמצא. לשאלה מי נהג מירושלים, השיב כי היה עוד אחד איתנו שהגיע עם הרכב לכאן ולאחר מכן עלה הבחור שהמטרה תפסה על הנהג והוא אמר לו שברצונו להגיע לכפר קאסם. ברכב שיצא מירושלים היו כך ציין ארבעה אנשים כאשר אחד מהם עלה באבו גוש. משהחוקר הבהיר לו כי דבריו אינם ברורים לאור כך שנתפסו אך שלושה ברכב, וביקש כי יסביר לו במדויק מי היה ברכב, השיב: "יש שופט ביני לבינך". הנאשם המשיך בתשובות מפותלות בנושא זה. הוא אישר כי לבש חולצה לבנה וכי שמו עיאש ועמד בהכחשתו כי אינו קשור לדבר.

בעדותו השניה שנגבתה ביום 16/5/13 (ת/8) חזר הנאשם 2 על כך כי אינו קשור לדבר וכי שילם ₪ 200 על מנת להגיע לכפר קאסם. הוא הכחיש את טענת השוטרים כי על גופו נמצאו כפפה, גרב ואולר וכן הכחיש כי אחז בשוטר שנכנס לרכב וביקש לכבות אותו.

בבית המשפט סיפר נאשם 1 כי נכנס לישראל על מנת לחפש עבודה וכי ביקש להגיע לכפר קאסם כי יש שם נקודת איסוף לפועלים. לדבריו הוא עלה קודם עם הנהג שאמור היה לקחתו ולאחר מכן עלה איש נוסף אחרי המחסום ונסעו לכיוון ישראל. כאשר יצאו מירושלים אמר הנהג כי ישנו אדם נוסף שעליו לקחתו והמשיך לנסוע בכביש המהיר לתל אביב והוא הנאשם - אינו מכיר את המקומות בהם נסע הנהג. בין הנהג לבין האיש האחרון שלקח נתגלע ויכוח וסוף דבר המשיכו בנסיעה. הנהג עצר בכביש הראשי מצד ימין וירד מהרכב. הנאשם החל לדבר עם נאשם 2 כאשר לפתע הגיע רכב במהירות ואחריו רכב נוסף ואנשים שירדו ממנו החלו לתקוף אותם בתוך הרכב ואף לירות אחד מהם היכה אותו במצחו עם אלה ותמונות על כך נמצאות במטרה. לאחר מכן ריססו אותם בגז והשכיבו אותם על הרצפה בתוך דלק ואחד מהם אף דרך עליו. רק בתחנת המשטרה נודע לו כי מדובר בשוטרים. שם הסתכל על רגלו והבין שהוא פצוע וביקש לראות רופא. ואזי לקח אותו אחד השוטרים למקלחת ושם יחד עם אחר היכו אותו מכות נאמנות. לדבריו, לא קיבל טיפול רפואי אולם ציין כי הקליע לא חדר לרגלו וכי בחקירתו השניה צולמו מצחו ורגלו.

הנאשם הסביר כי הוא ישב בחלק האחורי של הרכב וכך הסביר לחוקר כי יתכן וטביעות האצבע שלו הגיעו לדברים שהיו מונחים שם .

הוא ציין כי אין לו קשר עם נאשם 2 אותו הכיר ברכב וכך גם לא עם שריף.

בחקירה הנגדית עמד הנאשם על טענתו כי על אף עדויות כל השוטרים הרי שהוא לא היה הנהג ברכב לא ידע כי מדובר ברכב גנוב וממילא לא זיף את לוחיות הרישוי שלו.

משהטיחה בו התובעת כי הנה על פריטי רכוש שנלקחו מן הדירות שנפרצו אך זמן קצר קודם לכן נמצאו טביעות אצבע שלו והא ראה כי הוא היה הגנב, עמד הנאשם על דעתו כי לאו הוא וכי יתכן ונגע בדברים שהיו

ברכב.

גם משהטיחה בו התובעת כי הנה שריף מספר על שתי ההתפרצויות באופן שתואם את התלונות והעובדות ומספר כי שניהם היו יחד עימו וכי בילו עימו את כל היום ומזכיר גם את עיאש, עמד הנאשם על כך כי אינו מכיר את שניהם. הוא אף הכחיש את טענת שריף בבית המשפט כי היה זה הוא אשר סייע לו לסחוב את הטלויזיה.

נאשם 2 סיפר בבית המשפט כי הגיע לישראל על מנת לחפש עבודה. נהג הגיע לקחת אותו ונאשם 1 היה איתו. הנהג אמר שעליו לקחת מישהו מאבו גוש וכך קרה. הנהג החנה את הרכב הצד ימין והחל לריב עם זה שלקח באבו גוש וירד מהרכב והוא לא הבין על מה רבו.

ואז לאחר שתי דקות הגיעו אנשים ופגעו ברכב ואף ירו ברכב העומד וטענו שהם ניסו לברוח למרות שלא כך היה.

הנאשם הכחיש כי הוא או הנאשם עשו פעולה כלשהי ולדבריו היו פסיבים לחלוטין וחרף זאת הופעל נגדם כל אותו כח, גז ואף יריות.

בחקירה הנגדית הסביר נאשם 2 כי נאשם 1 ישב לצידו במושב הנהג כאשר הגיעו השוטרים כיוון שהיה חם והוא אמר לו לבוא לשבת שם והם החלו לשוחח.

הוא חזר על טענתו בדבר פעולותיהם הלקויות של השוטרים ולדבריו כל גרסתם בבית המשפט היא בגדר המצאה. יתר על כן, כך סיפר כל השכנים שהיו במקום צילמו את שהתרחש אבל השוטרים סילקו אותם לתוך בתיים. אם כך, הוא נתבקש להסביר את עדותה של מוריה חיימי, שאף היא עוברת אורח במקום ובכל זאת עמד על טענתו.

משהטיחה התובעת בנאשם כי גרסתו אינה הגיונית, כי הרי אותו אדם שנעלם הוא נהג הרכב וזה אשר הביא את הרכב, ואם הוא רב עם נוסעיו, הרי היה עליו להורידם ולעזוב את המקום ולא להותיר להם את הרכב ולעזוב את המקום בעצמו, תשובתו היתה: "הוא לו השאיר לי את הרכב. אני מכיר את שריף".

משנשאל הכיצד יסביר כי רכוש שנגנב זמן קצר קודם לכן נמצא ברכבו, השיב הנאשם כי שריף אשר חושש לאשתו וילדיו הפיל את התיק עליהם. משהטיחה בו התובעת כי שריף לקח את ההתפרצויות עליו, השיב הנאשם תשובה מפותלת. לגרסתו של הנאשם 2 שריף גנב את הדברים יחד עם הנהג בבוקר אותו יום. אם כך, הוא נשאל אם כבר היו החפצים מונחים ברכב כאשר הם הגיעו אליו הכיצד הם ישבו מאחור והוא השיב כי הוא ישב מקדימה והדבר לא עניין אותו ובכלל יתכן כי שני אנשים ישבו מקדימה לצד הנהג ואדם נוסף ישב לצידו.

לא נתתי אמון בגרסאותיהם של שני הנאשמים וזאת מעבר לכך שהן נסתרות על ידי עדותו של שריף טאה ובמיוחד על ידי הודעותיו במשטרה, לאור קביעותי לגביהן וכן הן נסתרות לאור עדויות השוטרים שהעידו בבית המשפט ואשר בהן נתתי אמון, כמפורט לעיל.

לא יכולתי לקבל את הגרסה אודות הנהג אשר נעלם לפתע לפני התרחשות האירוע ואשר למעשה היה אחראי לכל ואין הנאשמים יודעים דבר מלבד כך שהוא הביאם למקום אותו אין הם מזהים.

גם לפי גרסת שריף ולו המאוחרת בבית המשפט הרי שכאשר הוא ביצע את הפריצות לבתים נהג זה אל היה נוכח במקום ומכאן שאין קיים היה נהג כזה, הרי שהוא עזב את הרכב עוד קודם לכן וקודם לאירועים. לגרסת הנאשמים החנה הנהג את הרכב בצד הדרך, מקום בו הוא נחסם על ידי השוטרים, והעקבות הריב שלו עם שריף ירד ממנו והלך ואזי רק בשל שנאשם 1 חפץ לשוחח עם נאשם 2 הוא עבר לשבת במושב של הנהג.

גירסה זו אינה עולה כאמור בקנה אחד עם גרסתו של שריף ואף לא עם גרסתם של כל השוטרים אשר עקבו אחר הרכב עוד בהיותו ברחו ביסעור ועד הגיעו למקום בו נחסם ברחוב עפרוני. לא היו הפוגות באירוע, ולא מדובר היה בתתי אירועים, וזאת כפי שכבר ציינתי לעיל, כך שנהג הרכב יכול היה להתחלף. מי מהעדים לא הבחין באדם רביעי כלשהו אשר עזב את המקום ולא הבחין בנועה של תזוזת הנאשם 1 מהמושב האחורי אל מושב הנהג. על פי כל העדויות מדובר היה בנסיעה רציפה ובאירוע רציף.

ומכאן שהאדם אשר נמצא יושב בכסא הנהג כאשר נעצרו השלושה על ידי השוטרים הוא זה אשר נהג ברכב גם ברחוב היסעור, סמוך לאחר הפריצות - דהיינו נאשם 1.

לא ניתן היה לקבל גם את גרסת הנאשמים כי הוא עבר למושב הקדמי על מנת לשוחח עם נאשם 2, שיחה כזו יכולה להתנהל בקלות גם מן המושב האחורי.

יתר על כן שריף סיפר כי הוא לבדו ישב במושב האחורי ומעבר לכך קשה מאוד להאמין כי מלבדו ומלבד כל פריטי הרכוש שנמצאו שם, היה מקום לאדם נוסף.

עוד לא ניתן היה לקבל את גרסאות הנאשמים ובענין זה גם את גרסתו של שריף בבית המשפט כי הפריצות בוצעו בבוקר מוקדם, שריף חזר לאבו גוש ומשם נאסף שוב על ידי נהג הרכב, כאשר הרכוש הגנוב כבר מצוי ברכב.

הוגשה בהסכמה הודעתו של יוסף עמרני תושב ראש העין (ת/28) אשר הודיע העל תנועתו החשודה של רכב המזדה ברחוב בו הוא מתגורר והזעיק את המשטרה. העד סיפר כי הבחין ברכב זה, שאת מספרו רשם בשעה 10.00 לערך ברחובו אשר בראש העין, דבר אשר יש בו לסתור את גרסת הנאשמים כולם.

רכב זה זוהה מסתובב ברחובות ראש העין גם על ידי יהודה משה שאף הוא התקשר ומסר ראת מספרו למשטר (ת/27).

הוגשו בהסכמה גם עדויות המתלוננים שבתיהם נפרצו. מעדותה של אור כהן בן טובים (ת/25) עולה כי היא עזבה את ביתה בשעה 8.35 בבוקר ומכאן שהפריצה נעשתה אליה לאחר מכן. גם מכאן ניתן ללמוד כי גרסתם של הנאשמים לפיה לאחר מכן חזרו הנהג ושריף לירושלים אספו את שני הנאשמים ממחסום בסמוך לרמאללה וחזרו לראש העין אינה הגיונית ואינה עולה בקנה אחד עם לוח הזמנים של האירוע לו היתה שותפה המשטרה.

הוגשו דו"חות נטילת טביעות אצבעות מהדירה בה בוצעה אחת מההתפרצויות ברחוב לכיש 5 וכן מחפצים שנלקחו מדירה זו.

(ת/17, ת/19, ת/21) נמצא כי שני מעתקים של טביעות אצבע שנמצאו על גבי שני פריטים שנלקחו מן הדירה ונמצאו בתיקים שנמצאו ברכב שנעצר על ידי המשטרה, זהים לטביעות האצבע של שנאשם 1.

יש בראיה זו לכשעצמה כדי לסבך את הנאשם 1 בעבירה של ההתפרצות לאותה דירה, אף ללא מארג הראיות שנפרש לעיל ושעוד ייפרש להלן. על הנאשם היה ליתן במצב דברים זה, כאשר על רכוש שנלקח מן הדירה שנפרצה אך זמן קצר קודם לכן נמצאות טביעות אצבע שלו, הסבר טוב להמצאותן של אלה.

הנאשם נתן הסברים שאינם עולים בקנה אחד עם מבחני היגיון ושכל ישר ואין ניתן ליתן בהם אמון כלשהו.

על פי הודעתו של שריף טאה, הרי שהרכוש הועבר אל הרכב בתיקים סגורים ומכאן שאם מצויינות טביעות אצבע של הנאשם, הרי שהוא נגע ברכוש טרם העברתו לתיקים והכנסתו אל הרכב.

אפילו תאמר כי התיקים היו פתוחים, הרי שהנאשם ציין כי לא בדק מה בתוכם כיוון שהוא אינו נוהג לגעת ברכוש שאינו שלו. הנאשם טען כי חלק מהרכוש היה מפוזר ברכב, ואולם הרכוש נתפס על פי העדויות אשר הובאו בפני בית המשפט כאשר הוא בתוך תיקים.

כך או כך, משלא קיבלתי לעיל את הסבריו של הנאשם לעצם המצאותו ברכב האמור, הרי שמכוחה של החזקה התכופה והמצאות טביעות אצבעותיו על פריטים מן הרכוש שנגנב, יש כדי לסבכו במעשים המיוחסים לו.

כאמור לעיל, הוגשו בהסכמה עדויות בעלות הבית שדירותיהן נפרצו (ת/25 - ת/26) וכן פירוט שלהן על הרכוש אשר הוחזר להן. דו"ח כזה של תפיסת הרכוש והחזרתו לבעלות הבית לאחר זיהויו, אף הוא הוגש בהסכמה (ת/12) כן הוגש לוח צילומים המתעד את מצב הדירות לאחר פריצתן לרבות סימני הפריצה (ת/24).

הוגש בהסכמה מזכר של רס"ר משה ציפורי מיום 14/5/13 בו ציין כי משהגיע לבדוק את הרכב האמור מצא בו תיק עם לום, מברג ומספריים גדולים לחיתוך ברזלים. (ת/20).

פרט האישום הראשון שבכתב האישום מייחס לנאשמים עבירות של קבלת רכב גנוב בצוותא, כניסה והתפרצות למקום מגורים וגניבה בצוותא חדא, החזקת מכשירי פריצה בצוותא חדא ושהייה שלא כדין בישראל.

בעבירה של שהייה שלא כדין בישראל הודו הנאשמים ואישרו כי לא היו להם אישורי כניסה לישראל כדין.

לגבי הרכב בו נסעו הנאשמים - הוגשה בהסכמה עדותה של בעלת רכב זה ולפיו הוא נגנב מחנייה הסמוכה לביתה בתל אביב ביום 15/1/13 (ת/30).

הוגשה בהסכמה שאילתא לרשות הרישוי ולפיה אכן הרכב מוכרז כגנוב מאז (ת/13).

כן הוגש מזכר מיום 12/5/13 כי מיד לאחר מעצרו של השלושה נעשתה בדיקה ברכב לרבות מספר שילדה על מנת לוודא כי אכן ברכב גנוב זה מדובר (ת/15).

הוגשה חוות דעת מומחה (ת/18) ולפיה מדובר ברכב הגנוב לרבות על פי מספר השילדה שלו.

גרסתם של הנאשמים באשר להגעתם לרכב לא נתקבלה וכאמור נדחתה אף לגבי נהיגת רכב זה על ידי נהג אחר, אשר לא נעצר על ידי המשטרה.

כעולה מהאמור לעיל, נאשם 1 הוא שנהג ברכב, כאשר שני הנאשמים יחד עם שריף נדברו מבעוד מועד ועוד טרם יום האירוע להגיע למקום ולפרוץ לדירות כלשהן.

מי מהנאשמים לא הציג מסמכי בעלות על הרכב, או הציג הכיכד הגיע רכב זה לידיו.

התביעה הוכיחה אמנם כי מדובר ברכב גנוב בו נהג נאשם 1 ובו שהה יחד עימו נאשם 2. השנים לא הציגו מסמכים כלשהם שיש בהם כדי הלראות הכיכד הגיע רכב זה אליהם או סיפקו הסבר שהתקבל לגבי הגעת הרכב לידיהם.

כעולה מקבלת גרסתו של שריף כאמור לעיל, וכעולה מיתר הממצאים שנקבעו לעיל, לרבות מציאת פריטי הרכוש הגנובים מהדירה ברחוב לכיש 5 ברכב בו נעצרו סמוך לאחר הפריצה הנאשמים, לרבות המצאות טביעות אצבע של נאשם 1 על חלק מן הפריטים הללו וכן מציאת גרב, וכפפה על גופו של נאשם 2, מביאים

למסקנה כי ידם היתה בהתפרצות ברחוב לכיש 5 .

בכלי הרכב של הנאשמים נמצא תיק ובו כלי פריצה כפי שפורט לעיל, בעוד שבידיו של שריף נמצא מברג, אשר שימש להתפרצויות.

על כן יורשעו הנאשמים בעבירות הבאות:

קבלת רכב גנוב, לפי סעיף 413' לחוק העונשין.

כניסה והתפרצות למקום מגורים וגניבה בצוותא חדא, לפי סעיפים 406(ב) ו-29 לחוק העונשין.

החזקת מכשירי פריצה בצוותא חדש, לפי סעיפים 409 ו-29 לחוק העונשין

שהיה בלתי חוקית בישראל, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל.

בפרט האישום השני יוחסו לנאשמים עבירות של כניסה התפרצות למקום מגורים וגניבה, התנגדות למעצר, החזקת מכשירי פריצה והפרעה לשוטר.

באשר לדירה הנוספת ברחו ביסעור, הוגשה תלונה, ואף לגבי דירה זו כמו גם לגבי הדירה ברחוב לכיש 5 נמצאו פריטי הרכוש שנגנבו ממנה במהלך הפריצה, שתועדה אף בתמונות, ברכב בו נעצרו הנאשמים ואלה זוהו על ידי בעלת הבית כרכוש שלה.

מהטעמים הנזכרים לעיל, באשר לפרט האישום הראשון יש לייחס אף התפרצות זו לנאשמים.

משקיבלתי לעיל את עדויות השוטרים ומצאתי אותן אמינות ומהימנות, הרי שאני קובעת כי בהתנהגותם של הנאשמים לאחר שהרכב בו נמצאו, נחסם על ידי ניידות המשטרה היה משום הפרעה לשוטר, ולאחר שנעשה ניסיון לעצורם הרי שהיה במעשיהם משום התנגדות למעצר.

באשר לפרט אישום זה מצאתי לזכות את הנאשמים מהעבירה של החזקת כלי פריצה אשר יוחסה להם מאחר שמדובר באותם כלי פריצה אשר הוחזקו על ידיהם באותו פרק זמן ואשר לגביהם הורשעו בפרט האישום הראשון.

הנאשמים יורשעו בעבירות של כניסה והתפרצות למקום מגורים וגניבה בצוותא, לפי סעיפים 406(ב) ו-29 לחוק העונשין, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין והתנגדות למעצר, לפי סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) ..

לנאשם 1 יוחסו בנוסף עבירות של הסעת תושב זר שלא כדין, חבלה במזיד ברכב, נהיגה בפזיזות ורשלנות, נהיגה ללא רישיון נהיגה ולאל ביטוח

משהנאשם 1 נהג ברכב והסיע בו את השניים האחרים, אכן לכאורה מדובר בהסעת שני תושבי איו"ש אשר אין בידיהם אישורי כניסה לישראל, ברם נדמה כי לא לכך התכוון המחוקק בעבירה זו. בענייננו לא הסעתם של השנים אל מדינת ישראל עמדה במהותו של מעשה זה, אלא נסיעה משותפת של השלושה, אשר חברו יחדיו להגיע ברכב לישראל על מנת לבצע בה עבירה. נדמה כי המחוקק לא נתכוון במצב דברים זה לייחס לנהג הרכב, אשר יכול להיות, באופן אקראי, כל אחד מהשלושה ואולי שניים מהם או שלושתם, באם יתחלפו בתפקידי הנהג במהלך היום, את העבירה של הסעת תושב זר שלא כדין.

בנוהגו ברכב ובאופן נהיגתו גרם הנאשם 1 חבלות לשני כלי רכב, הן לניידת המשטרה, כפי שהעידו העדים והן לרכב אזרחי שחנה במקום ועל כך התקבלה בהסכמה הודעת בעלת הרכב (ת/29). מאחר שאין המדובר בתאונת דרכים גרידא, או בנהיגה רשלנית, אלא בפגיעה במזיד, הרי שמדובר בגרימת חבלה במזיד לרכב.

באופן נהיגתו של הנאשם הן בפגיעתו בכלי הרכב האמורים והן בהמשך נסיעתו, גם כאשר שוטר היה מצוי, כאשר חצי גופו ברכב וגם כאשר שוטר עמד לפני הרכב, והכל כפי שפורט בעדויות לעיל, יש נהיגה בפזיזות ורשלנות.

לנאשם 1 לא היה רישיון נהיגה בר תוקף ביום האירוע, הן על פי הודעתו והן על פי תע"צ שהוגשה בהסכמה (ת/23).

לאור כל אלה יזוכה הנאשם 1 מהעבירה של הסעת תושב זר שלא כדין ויורשע בעבירות הבאות:

חבלה במזיד ברכב, לפי סעיף 413ה' לחוק העונשין

נהיגה בפזיזות ורשלנות, לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין

נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, לפי סעיף 10 לפקודת התעבורה

שימוש ברכב מנועי ללא פוליסת ביטוח, לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי.

ניתנה היום, ו' אדר תשע"ד, 06 פברואר 2014, במעמד הצדדים

